Den hvide slange

For mange, mange år siden levede der en konge, som var berømt over hele verden for sin visdom. Han vidste alt, hvad der skete, og man skulle næsten tro, at han fik bud på luftens vinger om de hemmeligste ting. Men han havde en underlig vane. Hver middag, når der var taget af bordet, og alle var gået ud, måtte en tro tjener bringe ham endnu et fad. Det var lukket, og tjeneren vidste lige så lidt som noget andet menneske, hvad der var deri, for kongen spiste ikke af det, før han var helt alene. Sådan var det gået i nogen tid, men en dag blev tjeneren grebet af en så uimodståelig nysgerrighed, at han listede sig ind i et andet værelse med fadet. Da han havde låst døren omhyggeligt, tog han låget af og så, at der lå en hvid slange. Han fik straks sådan lyst til at smage på den og skar et lille stykke af og puttede det i munden. Næppe havde han spist det, før han hørte en underlig susen og hvisken udenfor vinduet. Han gik derhen og lyttede og opdagede da, at det var spurvene, der talte med hinanden og fortalte alt, hvad de havde oplevet i mark og skov. Enhver, der spiste af slangen, fik evne til at forstå dyrenes sprog.

Samme dag blev en af dronningens kostbare ringe borte, og mistanken faldt på den tro tjener, der havde adgang til alle værelser. Kongen kaldte ham for sig og sagde, at hvis han ikke inden næste dag kunne sige, hvem der var tyven, ville han blive antaget for gerningsmanden og henrettet. Det hjalp ikke, at han forsikrede, han var uskyldig. Han gik da bekymret frem og tilbage i gården og tænkte på, hvordan han skulle blive frelst. Ude i vandet svømmede ænderne fredeligt omkring og pudsede sig med næbbet og snakkede sammen. Tjeneren blev stående og hørte på dem. De talte om det dejlige foder, de havde fået om morgenen, og en af dem sagde ærgerlig: "Jeg har i hastværk slugt kejserindens ring, der var faldet ud af vinduet, den ligger så tungt i min mave." Tjeneren greb den øjeblikkelig i nakken, bar den op i køkkenet og sagde til kokken: "Her er en dejlig fed and, den skulle du slagte." Kokken så på den og sagde: "Ja, den har såmænd ædt godt, den kan nok fortjene at blive stegt." Han skar halsen over på den, og da indvoldene blev taget ud, fandt han dronningens ring i maven. Tjeneren kunne nu let bevise sin uskyldighed, og kongen, der ville gøre sin uret god igen, gav ham lov til at forlange, hvad han ville, og lovede at gøre ham til den fornemste mand i landet, hvis han ønskede det.

Tjeneren brød sig imidlertid slet ikke derom, men bad om en hest og nogle rejsepenge, for han havde lyst til at se sig om i verden. Det gav kongen ham gerne, og han begav sig straks på vej. En dag kom han forbi en dam, hvor han så tre fisk, der hang fast mellem sivene og lå og snappede efter vejret. Man siger jo nok, at fiskene er stumme, men han forstod straks, at de klagede over, at de nu skulle dø. Han fik medlidenhed med dem, steg af hesten og hjalp dem med at slippe løs. De var meget taknemmelige og stak hovederne op af vandet og råbte: "Vi skal nok gengælde dig din godhed." Han red videre og nogen tid efter syntes han, at han hørte stemmer nede fra sandet. Han lyttede efter og hørte da en myredronning, der sukkende sagde: "Bare de dumme mennesker kunne blive os fra livet med deres klodsede dyr. Der kommer den store hest og tramper alle mine myrer ihjel." Tjeneren bøjede om ad en sidevej og myredronningen råbte efter ham: "Vi skal nok gengælde dig din godhed." Vejen førte gennem en skov, og derinde kom han forbi to ravne, der var i færd med at kaste deres unger ud af reden. "Pak jer," råbte de, "vi kan ikke mere skaffe mad til jer. I er store nok til at ernære jer selv." De stakkels unger lå på jorden og baskede med vingerne og skreg: "Vi kan ikke engang flyve, vi dør af sult." Den gode tjener steg da af hesten, stødte sin dolk i den og lod den ligge, for at ravneungerne kunne få noget at spise. De kom så hoppende, og åd sig mætte og råbte efter ham: "Vi skal nok gengælde dig din godhed."

Nu måtte han bruge sine ben, og langt om længe kom han til en by. Der var stor trængsel på gaderne, og en mand kom ridende på en hest og forkyndte, at kongedatteren ønskede at gifte sig, men den, der ville bejle til hende, måtte først bestå en vanskelig prøve, og bestod han den ikke, havde han sit liv forbrudt. Mange havde allerede forsøgt derpå, men de havde alle sat livet til. Da ynglingen så kongedatteren, blev han så blændet af hendes skønhed, at han slet ikke tænkte på faren, men meldte sig som frier.

Han blev nu ført ned til havet, og en guldring blev kastet i vandet. Kongen befalede ham, at bringe ringen tilbage og tilføjede: "Men hvis du kommer op igen uden den, bliver du styrtet ud og finder din død i bølgerne." Alle beklagede den smukke yngling, der

blev stående alene tilbage på bredden. Mens han stod der og tænkte på, hvad han skulle gøre, så han tre fisk komme svømmende. Det var dem, hvis liv han havde frelst. Den midterste holdt en muslingeskal i munden og lagde den op på stranden for hans fødder, og da han tog den op og åbnede den, lå guldringen deri. Glad bragte han den til kongen og troede, at han nu skulle få sin løn. Men da den stolte kongedatter fik at vide, at han ikke var hende jævnbyrdig, forlangte hun, at han skulle stilles på endnu en prøve. Hun gik selv ned i haven og strøede ti sække hirsekorn ud i græsset. "Dem må han samle op inden solen står op i morgen," sagde hun, "og der må ikke mangle en eneste. " Ynglingen satte sig ude i haven og tænkte på, hvad han dog skulle gøre, men han kunne ikke finde på råd og sad bedrøvet og ventede, at han skulle føres til retterstedet næste dag. Men da solens første stråler faldt ind i haven, så han, at alle ti sække var fyldt til randen, og der manglede ikke et eneste korn. Myredronningen havde været der med sine tusind og atter tusind myrer, og de havde samlet alt kornet op. Da kongedatteren kom ned i haven, så hun mod forventning, at ynglingen havde gjort, hvad hun havde sagt. Men hun kunne endnu ikke bøje sit stolte hjerte og sagde: "Jeg vil alligevel ikke gifte mig med ham, før han har skaffet mig et æble fra livets træ." Ynglingen havde ingen anelse om, hvor livets træ groede, men han begav sig straks på vej. Da han havde vandret gennem tre kongeriger, kom han ind i en stor skov og satte sig til at sove under et træ. Pludselig hørte han en støj ovenover sit hovede, og et gyldent æble faldt ned i hans hånd. På samme tid kom tre ravne flyvende, satte sig ved hans fødder og sagde: "Vi er de tre ravneunger, som du reddede fra at dø af sult. Da vi fik at vide, at du søgte efter det gyldne æble, fløj vi over havet til verdens ende, hvor livets træ står, og hentede æblet til dig." Ynglingen begav sig nu glad på hjemvejen og bragte den smukke kongedatter æblet, og nu kunne hun ikke finde på flere udflugter. De delte så livets æble, og da hun havde spist det, kom hun til at holde uendelig meget af ham, og de levede lykkeligt med hinanden i mange, mange år.

* * *